

La tribuna

La postergació dels Drets Humans

M'agradaria saber quin és el veritable motiu que impulsa a no acceptar totes les recomanacions

CARLES
Perea

Arriba el nou curs polític on més enllà de temes estrictament econòmics, n'hi ha de socials i de ben importants, tot i que aquests quedin dissimuladament tenyits, tediosament, per d'altres.

Andorra va poder participar el passat divendres en la 30a sessió ordinària del Consell dels Drets Humans de les Nacions Unides, a Ginebra. En l'adopció final del segon informe de l'EPU (Examen Periòdic Universal) Andorra ha acceptat 41 recomanacions i ha pres en consideració 44 de les 85 totals; recomanacions que l'organisme havia fet arribar en data 7 de maig de 2015. Fent una mica de pedagogia, l'EPU és l'organisme que supervisa periòdicament la situació dels drets humans de cada estat membre de les Nacions Unides. Andorra disposa fins al 2019 per implementar aquestes 41 recomanacions per al tercer cicle de supervisió de l'EPU.

M'agradaria saber quin és el veritable motiu que impulsa a no acceptar-les totes, a no donar exemple de la lluita per la plena igualtat de les persones i dels drets de tots els col·lectius. I que aquest fet, sigui progressiu. Què marca el que una recomanació es pugui adoptar i l'altra no i sota quin criteri? L'econòmic? I no es fer demagogia, és indignació. Andorra hauria de donar exemple i encara més amb la nova presidència del Consell de Drets Humans de l'ONU. Però l'EPU no és l'únic que ha informat a l'Executiu. El Consell d'Europa, a través del seu informe ECRI (Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància) del juny del 2015, demana la consideració de les recomanacions que d'ençà el 2012 està informant-lo i aquest, no acaba d'adoptar-les. I així ho ha transmès, a opinió personal, en la sessió celebrada a Ginebra quan ha encoratjat a An-

dorra a continuar treballant per a eradicar la discriminació i la intolerància.

En el millor dels casos, i jo que sóc molt optimista, confio en que tots els polítics no són iguals i que n'hi ha de sensibilitzats en temes socials, ens trobarem que les 85 recomanacions seran efectives en un període de 8 anys. Permeteu-me ser una mica sarcàstic i si aquest procés arriba a implicar al Moneyval i la butxaca, en un període de 6 mesos tenim totes les recomanacions coll avall, les de l'ECRI i l'EPU, adoptades per pressió mediàtica, del Consell General i del ma-

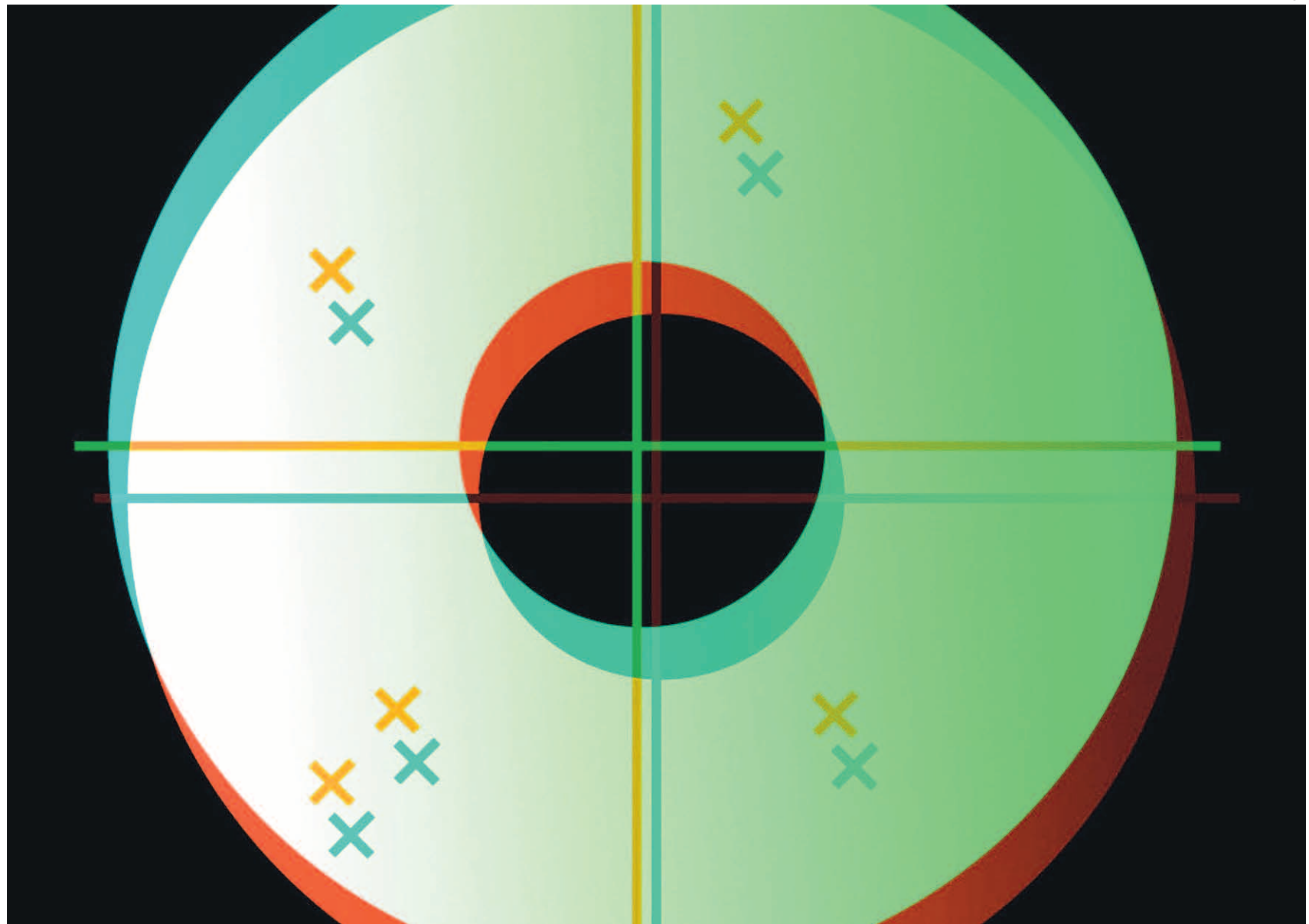
Confio, perquè sóc un optimista, en que tots els polítics no són iguals i que n'hi ha de sensibilitzats en temes socials

teix Executiu. Però avançar de forma lenta, no prioritària i gradual no és culpa del Govern. Al menys, no tota. Siguem sincers, la veritable és culpa nostra, de tots els que som immobiliistes, els que preferim no alçar més la veu per por, als que fem silenci per minimitzar els nostres interessos, els que per error deleguem massa als represen-

tants però ens queixem per xarxa social; entre d'altres. La nova forma de fer política implica la branca social i l'associacionisme i aquí, no li acabem de donar el sentit que li pertoca. El silenci públic de l'Institut de Drets Humans d'Andorra no afavoreix, tampoc, l'activitat contínua de les diferents associacions que depenem d'un compromís

i, alhora, un control sever vers les diferents recomanacions i implementacions dels organismes oficials mundials i europeus.

M'agradaria acabar l'article amb una petita reflexió. Per afavorir una plena igualtat real cal obrir el camp de visió i no estigmatitzar el fet discriminatori a una qüestió exclusivament de gènere. Les associacions que som vulnerables a l'exclusió social i a la discriminació dels col·lectius que representem va molt més enllà; ja que les capacitats, l'origen, la religió o la forma d'estimar no tenen res a veure amb el gènere de les persones. ≡

NOE